

Само мъжа ми, зетя и дъщерята, дето са на Франция, много ги мисля

Милка, р. 1963

Казвам се Милка родена съм 1963 година. Майка ми Гълъбина, Бог да я прости, почина това лято, а баща ми, като се ожених. Майка ми има осем деца - три момчета и пет момичета. Всичките ми братя и сестри са живи, голям род сме. Майка ми и баща ми много се трудеха за нас и ни изучиха. Всичките сме грамотни, тука на нашето училище учехме. И аз сега много се грижа за децата си и внуците. Гледам децата и на дъщерите си, да не им намират махна свекървите им. Живеехме в наша къща, майка ни гледаше, а пък татко отиваше на работа, сама ни изгледа, майка ни не е работила. Аз съм учила до шести клас, ама най-големия ми брат има средно. Помня, че живота ни не беше много лесен, нямаше много време за игри. Бедни бяхме, ама живеехме весело, много помагахме на майка ни, тя беше болна от астма и се задушаваше от мъглата. Като се ожениха, по-големите ми сестри гледаха децата им.

Едната не случи на мъж и го напусна, върна се в нашата къща, три години седя при майка ми с децата си, сега е добре. Ожених се на петнайсет години. Мъжа ми Кирил Шишков е много добър, не пие, не пуши, гледа си децата. С голяма обич се взехме и сега се обичаме. Имаме пет деца. Четири момичета, ама за петото Бог ме благослови и ми даде мъжко. Росен се казва, това лято му направихме голяма сватба и имам внуче на десет дена. Работих трийсет години в "Чистота". Киро и той работи при мене, ама него го съкратиха и сега замина с най-малкия зет и дъщеря ми Сийка на гурбет на Франция. И аз напуснах, много се изтормозих на тази работа, няма кой да гледа бебето на сина ми. Имам си една барачка, тя ми стига, от нея си изкарвам за хляб. На 27 години станях баба, много деца съм отгледала и моите и девет внучета имам. Да са живи и здрави всички с Божията помощ. Цялото семейство сме вярващи евангелисти, ходим редовно на църква, децата ми са много възпитани, при нас няма бой, караници. Живеем задружно, гледам на празниците да са край мене, те са моето богатство. Засега не мога да се оплача от нищо, само мъжът ми, зетят и дъщерята, дето са на Франция, много ги мисля, всеки ден се моля за тях. Само Сийка ми остана без сватба, ако е рекъл Бог, като се върнат и на нея ще направим, да не е отделена и тя да е като другите. Много ме слушаше, хубав мъж си взе. Другите зетьове малко не ги харесвам, ама те са ги избрали, те да живеят с тях. Никога не сме били децата си, гледахме с добро да ги накараме да постъпват правилно. Сега и техните деца тъй ги учим с доброто. То няма файда да ги биеш. С бой става по-лошо, ама добри са ни децата, не мога лошо да кажа.

Комшиите са ни българи и те ги хвалят, казват ми „Милке, твоите деца не са като другите деца в махалата”. Благодаря на Бога, с Божията помощ всичко се оправя. Дай Боже всички да са живи и здрави. Тез политици само малко да се вземат на ръце, младите нямат работа и трудно се гледат децата. Имаме нямаме, на празниците и сватбите намираме, за сватбата на Росен теглих каса, ама после пуснах работата и от подаръците ги върнахме, аз малко теглих, само 1000 лева, ама хубава сватба стана. Два оркестъра хванахме, всичко имаше за ядене и пиене. Само стига булката да слуша. Моята сватба с Киро беше бедна, ама булка се видях. Затова искам всичките ми деца да си видят сватбите. То това е най- хубавото в живота на човека. Сватбата ни беше на палатка в махалата. Тогава нямаше много ресторанти, е имаше, ама повечето българите си правеха сватбите там, нашето беше проста работа. Затуй може много пари да дам, ама направих сватбите на децата си в ресторант с всичкото му.